

FÉLTÁV

Az első száz métert gyalog tesszük meg. Kilépünk az utcára rövidnadrágban és sportcipőben, átvágunk a lakótelepen, és a mellékutcákon bemelegítünk egy felvezető futással. Találkozunk a környéken hozzánk hasonló kocogókkal, néha elhúz mellettünk egy-egy autó is, de ilyenkor estefelé ez a kertvárosi rész már kihalt. Amikor elérjük az erdő határát, pihenünk pár percet. Az út mentén nagy kövek sorakoznak, kinyújtóztatjuk rajtuk a lábizmainkat, én a hátamat is kiegyenesítem az egyikben, teszünk pár gimnasztikai mozdulatot, aztán kezdődik a tényleges futás. Az emelkedő földút az erdőbe tart, kétoldalt rét szegélyezi, érinti a fenyőfák között megbújó vadvendéglőt, aztán megszűnnek a szintkülönbségek. Ezen a szakaszon alig látunk embereket, és csak olyan futók bukkannak fel, akik versenyszerűen edzenek. Néhol táblák és jelzések igazítják el a túrázókat. Csend van, csak a madarak énekét hallani. Jól beszívjuk az erdő illatát.

Nemsokára elhaladunk egy karám mellett, ahol a földön szerszámok és autógumik fekszenek. Mielőtt elérnénk az állatkert kapujához, bekanyarodunk a fák közé. Ez már a sűrű vadon, az út is csak kitaposott, fűvel benőtt csapás. De amikor már azt gondolnánk, hogy elnyelt minket a rengeteg, hirtelen felbukkan a fából ácsolt, háromemeletes kilátó. Hétvégén itt általában családok, természetjárók piknikeznek, néha magányos vándorok is feltűnnek, de nincs időnk szemrevételezni őket, mert a következő pillanatban az út váratlanul hajtókanyarba fordul, és a tisztás eltűnik a hátunk mögött. Most jönnek a legnehezebb méterek, mert a talaj több ponton szeszélyesen magasodni kezd, aztán újra és újra visszatér az eredeti szintre. Egy-egy meredek emelkedőnél lelassítunk, kifújuk magunkat, de nem akarunk túl sokat lazítani, mert tudjuk, hogy hamarosan elérjük a pihenőhelyet. Felgyorsítjuk az iramot, aztán egy újabb kanyar után megpillantjuk a dombtetőt. Megállunk pihegve és izzadtan. Innen nyílik a legszebb kilátás a várost körülölelő völgyre. A távolban szántóföldek, házak, szőlőskertek látszanak. A lebukó nap sejtelmes színeket fest az alattunk elterülő vidékre. Itt is található egy kis tábla, eligazító ábrákkal, a földön pedig egy padnak szánt hosszú szálfa fekszik, lecsavarozva. Leheveredünk rá, meggyúrjuk kézzel az izmainkat.

Legutóbb, amikor erre a pontra értünk, a dombtető szélén, háttal nekünk egy szőke lány üldögélt. Már messziről látni lehetett vékony alakját. Amikor megálltunk, nem fordult hátra, talán észlelte a jelenlétünket, de mintha ott sem lennénk, mozdulatlanul nézett a messzeségbe. Alkonyodott, de a nap még élénken világította meg a szélben lebegő, szőke hajszálakat. Figyeltem a lány meztelen vállát, fehér bőrét a fényben. Nem tudom, hogy ő észrevette-e. Eléggyé nyilvánvaló látvány volt ott a dombon kimagasodva hajlékony, puha, fiatal alakja, ő mégis úgy tett, mintha csak kettesben volnánk, és senki sem tartózkodna a közelben. Amikor futunk, ritkán beszélgetünk egymással, legfeljebb praktikus közlendőkre szorítkozunk, és ha idegenek tűnnek fel a láthatáron, gyorsan elcsendesedünk. Ő mégis felszabadultan fújtatott, és hangosan beszélt hozzám, mintha szándékosan nem akarna tudomást venni arról, hogy pár méterre tőlünk egy ismeretlen lány sütkérezik a fényben. Vagy tényleg nem látta?

Míg a szálfán paskolgatta a lábikráját, odébb léptem, és egy bokor mögül újra a lányra emeltem a tekintetem. Most is mereven ült a domb peremén, csak a hajszálai lengedeztek. Megkapott a fiatalága és lány alakja. Kíváncsivá tett. Szerettem volna megnéz-

ni az arcát. Biztos voltam benne, hogy szép arca van. Talán olyan, amilyent azelőtt sehol sem láttam. Úgy üldögélt ott, mintha festmény volna. Vagy látomás, melyet a felgyorsult vérkeringés és a jóleső fáradtság idéz elő. Nem mertem megkérdezni, hogy ő is látja-e, amit én. Úgy gondoltam, talán nem örülne neki, hogy egy idegen nővel foglalkozom.

Egymásra néztünk. Érzélte a tétovaságomat, talán azt hitte, mondani akarok neki valamit. De nem szólaltam meg, csak néztem az arcát, és ebben a pillanatban felfedeztem, mennyire megöregedett a tekintete. Figyeltem a testét, melynek rugalmas puhaságát közös futásainknak kellene megőriznie, most mégis egy középkorú nő fáradt vonalait öltötte fel. Talán amikor gimnazista volt, ő is épp ugyanitt ült az alkonyatban, ahogy most ez a lány, az erdőnek háttal. Ugyanolyan fiatal volt a bőre. De annak a testnek már semmi nyoma. Újra futni kezdtünk. Arra gondoltam, hátrapillantok, hátha mégis sikerül meglátnom a lány arcát, de nem mertem forgatni a fejem. Aztán ahogy a fák közé értünk, már sajnáltam, hogy nem tettem meg. Már sohasem fogom megtudni, milyen lehetett. Ha egyáltalán tényleg ült ott valaki, és nem csak a képzeletem tréfált velem, vagy a napfény különös játéka okozott érzékcsalódást.

A következő szakasz bokrokkal és fákkal gazdagon borított, sötét ösvényeken át vezet. Ez a fő próbatétel. A talaj szinte méterenként változik, vastag gyökerek és ormótlan kövek lassítják a tempót. A világ eltűnik pár percre, az ember egyedül marad, és úgy érzi, bármi megtörténhet vele ebben a csendben. Az utolsó ötszáz méter a legnehezebb. Az erdő véget ér, hosszú kavicsos út vezet vissza a kiindulási pontra. Rohamosan fogy az erőnk, de mély lélegzetet veszünk, és egymással versenyezve sprintelünk el a célig. Megállunk a köveknél lihegve. Piros az arcunk.

Legutóbb, a kör végén, odaléptem hozzá, körülnéztem, meggyőződtem róla, hogy senki sincs a közelben, és a nedves pólóját felgyűrve számba vettem a mellbimbóját. Jólesett a sós hús és a felhevült bőr íze. Megkérdezte tőlem mosolyogva, hogyan vagyok képes szopni a mellét, amikor ennyire izzadt. Izgalomba hoz a melled közvetlenül futás után, válaszoltam. Nyalogatni akarom őket, egyszerűen élvezem, ahogy folyik róluk az izzadság a nyelvemre. De ő csak mosolygott tovább, és arra kért, hagyjam abba, mert indulnunk kell. Ilyenkor még elsétálunk a hídig, ahonnan belátás nyílik az állatkertbe. A fekete párduc a fűben heverészett, nagyokat nyújtózott, morgott magában. Füttytettem neki, de nem reagált a hangomra. Úgy nézett ki messziről, mint egy szelíd nagy-macska. Aztán nevetni kezdtünk, mert eszünkbe jutott, ha bemennénk hozzá megsimogatni, már biztosan nem viselkedne ennyire higgadtan.

Ha futni megyünk, és kilépünk a lakásból, nagyon távolinak tűnik az erdő. Egyszer lemértük: öt kilométer oda és vissza. De amikor kimelegedve és fáradtan hazaindulunk, már sokkal rövidebbnek érzékeljük a távolságot. Nagyokat lépünk, beiktatunk még egy levezető kocogást befejezésül, és tudjuk, hogy nemsokára otthon leszünk.